

SABATO

29
06

LE MAGAZINE DU WEEK-END DE L'ECHO

Spécial
KNOKKE

Paul Buysse
*L'album de photos de
Valentine Roelants du Vivier*

IMMO SHOPPEN IN DE MONDAINSTE STAD VAN BELGIË

Vue sur MER

OP HUIZENJACHT IN KNOKKE. WAAR DE
BADKAMERS WATERVALKRANEN HEBBEN,
EN DOUCHES TOUCHSCREENPANELEN.
WAAR DE TERRASSEN VERWARMD ZIJN EN
RESIDENTIES DE NAAM LAKECLUB
DRAGEN. WAAR DE PRIJZEN NOOIT ZAK-
KEN EN NIEMAND OP EEN MILJOEN KIJKT.

TEKST: IVO WEYEL
ILLUSTRATIE: STIEN BEKAERT

Ik kijk uit het raam en zie de zee. Die zie ik in breedbeeld, want de flat waarin ik vertoef aan de zeedijk (coté Albertstrand) is een horizontale configuratie (mooie makelaarsterm) met frontaal zeezicht (nog zo een). In gewone mensentaal wil dat zeggen dat van twee flats één is gemaakt, in de breedte, met twaalf meter onbeperkt vue sur mer.

Ik zie de zee wel, maar ik kan er niet in, al een week niet, toch al de helft van mijn vakantie. Want het regent, het miezert, het mist. Het is acht uur 's morgens, en de enigen die ik buiten zie, zijn de reinigingswerkers die - vaste prik - elke ochtend het strand egaliseren, ook al heeft niemand het betreden. Vuilnis mannen wisselen de plastic zakken in de vuilnisbakken die zo leeg zijn als een tovenaarshoedje, want geen prul is er de laatste week in geworpen. Ze dragen fluorescerende veiligheidsjacks opdat niemand tegen ze aan zou botsen, maar er is niets en niemand om tegen aan te botsen. Ik zou een uurtje langer in bed zijn gebleven, want wat heeft het voor zin? Maar niet zo de propere en gezagsgetrouwe gemeentewerkers van Knokke.

'Ik bezoek een appartement met 'veel potentieel'. Lees: hopeloos ouderwets, bijna een puinhoop, moet geheel gerenoveerd worden. Kostprijs: 675.000 euro.'

De fietsverhuur beneden zet al dagen zijn fietsen niet meer buiten. In de speelgoedwinkel om de hoek heb ik een Boze Smurf gekocht en op de vensterbank gezet. En met z'n tweeën kijken we boos naar buiten, de armen afwerend gekruist, de wenkbrauwen gefronst. Knokke in de regen. Wat te doen?

GEEN LEUKER TIJDVERDRIJF

Ik pak de telefoon. 'Goedemorgen, met Weyel, ik zoek een huis in Knokke.' Bij slecht weer is er geen leuker tijdverdrijf dan huizen kijken. De makelaar is meteen enthousiast en lost een vragen-vuur: wat ik zoek ('tja'), hoe groot ('groot'), welke prijsklasse ('ik kijk niet op een miljoen'). Want zeg nou zelf, er is niets aan arm-tierige flatjes bekijken, maar des te meer aan rijkdom bezichtigen. Als je toch onder valse voorwendselen begint, dan meteen goed. Bovendien, als je een Knokse makelaar zegt niet op een miljoen te kijken, kijkt hij daar niet van op, want niemand kijkt hier op een miljoen. Het mag dan crisis zijn - zelfs in Knokke-Zoute, waar op zowat elk raam en elke oprijlaan Te Koop prijkt - dat wil nog niet

zeggen dat de prijzen zakken', weet makelaar Gregory De Bisscop. 'De meeste huizen zijn hier tweede verblijven, of derde, vierde zelfs. Dus echt haast met de verkoop heeft bijna niemand. Niemand heeft financieel het mes op de keel. Dus houden ze vast aan de prijs die ze in het hoofd hebben. Mensen kijken hier niet op een jaartje.'

Zo sta ik een klein uur later in een glad, wit appartement met (ik ben dol op makelaarstermen) 'een exclusieve graad van afwerking': 173 kaarsrechte vierkante meter met een groot terras vue sur Zegemeer in La Réserve - The Residence (het eerste deel Frans, voor prestige en cachet, het tweede deel Engels, voor een internationale uitstraling). Een 'prestigieus nieuwbouwproject, met gebruik van hotelfaciliteiten en voorzieningen (wellness, zwembad, bar, restaurant...), gelegen op een zucht van de zee.'

Het terras, zegt de verkopende makelaar, is 'zongeorienteerd'. Zou dat betekenen dat het als een zonnebloem met de zon mee draait? Ik durf het niet te vragen. Midden in het appartement is een grote lichthal gecreëerd, waar gemakkelijk een tafel met een paar stoelen kunnen staan, maar dat mag niet. 'Het is een licht-hal, geen luthof', zegt de makelaar streng.

Het appartement is wonderschoon, prachtig afgewerkt, met soepel zovende schuifpui die zelfs een door reuma geplaagde bejaarde makkelijk open krijgt. Een aankoop voor het leven dus. Ik zou er oprecht zo in willen. Het kost, op vijfduizend na, 1,8 miljoen euro. Een bedrag waarvoor je in andere Belgische steden toch wel zo'n honderd vierkante meter extra krijgt. 'Knokke is

duur', zegt makelaar De Bisscop niet zonder trots. 'Op afstand het duurste stuk aan zee, samen met een of twee lommerrijke buitenwijken van Brussel zelfs het duurste stukje

België en omstreken.'

Ik bezoek nog meer appartementen die dag. Een appartement dat wordt beschreven als 'luchtig', een appartement met 'veel potentieel' (lees: hopeloos ouderwets, bijna een puinhoop, moet geheel gerenoveerd) voor toch nog 675.000 euro, en een nieuwbouw aan het Albertplein voor een budgetverwoestende 3.325.000 euro. Bij dat appartement zou een cursus technologie moeten worden geleverd. Ik herken de keuken van het merk Obumex niet eens als keuken, zo gladgestreken weggewerkt en hightech dat ik denk aan 'Houston, we have a problem...'. Geen idee waar ze voor dienen, al die apparaten die ogen als zware kluisdeuren, laat staan hoe ze aan moeten. De badkamers dan weer hebben brede watervalkranen en douches waarmee hele plantages kunnen worden geïrrigeerd. En alles is te bedienen via een touchscreenpaneel.

Oké. Gezien. Moving on. Op naar het wooncomplex Duinenwater, een nieuwbouwproject rond een vijver - 'Water trekt aan', zegt De Bisscop, 'of het nou een vijver is, een meer of de zee.' Hier is →

voor ieder wel wat te vinden: villa's, rijwoningen, appartementen, villa-appartementen, met een geplande shoppingmall, een marktplein, golfbaan, zwembad, fiets- en wandelpaden en zowaar een chique Lakeclub. Elf hectare groot wordt het complex en de verkoop verloopt voorspoedig.

Volgens De Bisscop komt dat door de diversiteit. Prijzen beginnen bij een alleszins redelijke 345.000 euro, dus dat zal ook wel helpen.

Maar niets voor mij. Op de computerteekeningen zie ik allemaal blije gezinnetjes rondlopen. Kinderen voetballen en doen aan touwtjespringen. Een knulletje rent angstwekkend dicht bij de oever van de vijver - als ouder zou ik meteen vragen of daar toch wel een hekje komt. En overall bloeien paarse hortensia's, niet mijn favoriete plant en ook al niet mijn favoriete kleur. Ik zie mij als single niet tussen al dat huiselijk geluk. Daarbij krijg ik een beetje genoeg van die Knokse verordening dat alle huizen wit moeten zijn met een schuin rood pannendak, hier uitgevoerd met halsgevelachtige dakpunten.

SWING VERSUS SOUFFLE

Doet u mij maar een villa. Vrijstaand graag. Met een oprijlaan van grint waarop de autobanden zo lekker knisperen. En een hek dat elektrisch open- en dichtgaat, voor de nodige grandeur.

De villamarkt staat iets meer onder druk dan die van de appartementen, wordt me verteld, maar 'hij trekt aan'. Sinds een maand of drie schijnt er zelfs in Le Zoute een inhaalbeweging gaande. Een koopje kan ik dus wel vergeten.

We rijden langs een lege villa, in de zin van dat er nog slechts een huls staat van vier muren, met daartussen niets, nada, noppes, behalve een mooie lichtinval. Deze is onlangs verkocht voor een miljoen of drie, vier, vijf (prijzen van verkochte huizen worden zelden geopenbaard), maar de verwarmingsinstallatie bleek verouderd en dat is gedoe. Dus hop, dan maar beter het hele

huis tegen de vlakte en een nieuw gebouwd. Voorwaarde was dat de gevels intact bleven. Vandaar.

Eerst krijg ik een villa te zien die wordt omschreven als 'charmant'. In makelaarskringen staat dat voor *comme ci comme ça*. Niets bijzonders, vaak ook bescheiden qua formaat, maar evengoed bijna 2 miljoen. Na het zoveelste witte huis met rode dak doe ik als bij het kopen van een broek: hebt u deze ook in een andere kleur? Ik word aangekeken alsof ik zot ben geworden, dus stoppen we wederom voor een wit-rode

vieux Zoute', maar 'à un souffle' daarvan verwijderd. Is een souffle dichterbij dan een swing, wil ik vragen, maar ik zie ervan af, ik word te melig. Zodra ik binnen ben, schrik ik. Want doet daar niet wederom een Obumexkeuken op?

Zo gaat de middag langzaam voorbij. We nemen afscheid, mijn armen vol folders en beloftes die ik niet zal nakomen. Het was een fijne dag. En sterker, het is zowaar gaan opklaren. De hemel blauwt. Maria laat haar mantel zien.

Op weg naar huis koop ik een Blijje Smurf,

'Als je een Knokse makelaar zegt niet op een miljoen te kijken, kijkt hij daar niet van op. Want niemand kijkt hier op een miljoen.'

combinatie. Dit keer een 'magnifieke villa, à un swing du vieux Zoute', met een verwarmd terras, 'een plankenvloer in volle eik' en Marokkaans pleisterwerk. De heggen zijn minutieus geschoren in ronde vormen, geen blaadje uit het gelid. 'Mooi', zeg ik, 'maar ja, rood-wit hé...'

Het enige alternatief blijkt rood-grijs. Nog voor mij om een persoonlijke mening wordt gevraagd, wordt deze bij voorbaat smaakvol genoemd. Dus als ze mij niet bevalt, ligt het aan mijn gebrek aan smaak, zoveel is duidelijk. Deze ligt niet 'à un swing du

een die breduit licht met zijn armpjes in de lucht. Ik zet hem in de plaats van de Boze. Samen kijken we naar de rij witte cabines op het strand met hun lessenaar-dakjes. Ik denk intussen als een volleerd makelaar: perfecte locatie met onbeperkt vue sur mer ('water trekt aan'), vrijstaand, op een swing, souffle dan wel zucht van le vieux Zoute en met hun oppervlakte van één vierkante meter waarschijnlijk het enige dat ik me in deze contreien kan permitteren. Morgen maar eens een makelaar bel-len. ♣